

РЕВНОСТ...

Йордан Пеянски

*Защото свидетелствам за тях, че те имат ревност за Бога,
само че не е според пълното знание.*

Римляни 10:2

Едно от най-трудните неща за един християнин вероятно е да намери сили да си признае, че е грешал по отношение на опитностите си с Бога, особено ако е приписвал на Него демонични или свои душевни преживявания.

По тази причина благодаря на Господ, че ми дава сили да мога сега открито да призная, че в продължение на немалък период от време се намирах под влиянието на измамливи духове, чиито прояви и водителство безкритично приписвах на Бога. Свидетелството, което споделям по-надолу е израз на желанието ми да бъдат разобличени някои хитри фалшификации на сатана, с които умело успява да заблуждава съвсем немалко християни и на които аз лично се хванах. По тази причина, освен фактологията на преживяванията ми, си позволявам също и да правя някои бележки като техен анализ от гледна точка на сегашното ми разбиране по разглежданите въпроси.

По Божия благодат периодът на лятото и есента на 2002 г. бе време на духовен възход както на църквата, в която служа, така и лично за мен. През това време виждах как Господ ме употребява и резултатите бяха в голямата си част трайни и сериозни, въпреки неголямата ми възраст във вярата (бях повярвал само преди две години). Ревността ми за спасението на погиващите и за прославянето на Христос растеше заедно със съзнанието за огромната Божия любов, проявена към мен. Това бе и времето, в което можех активно да израствам в задълбочаване на библейските си познания и поставяне на все по-твърда основа на вярата ми. Иисус ме бе измъкнал от особено тежка демонична обремененост, която продължи и след моето новородение¹. Последното стана поради факта, че църквата, в която повярвах, нямаше представа относно правилната методика за освобождение на жертвите на окултизма. След като дойдох в баптистката църква, където съм и досега, след една сериозна профилактика и отричане от демоните, бях в огромна степен освободен и силно мотивиран да участвам от своя страна в работа с окултно обременени. По време на духовното ми робство и особено около и след повярването ми, бях свидетел и участник на много свръхестествени явления от сатанински

¹ Свидетелството ми можете да прочетете на адрес <http://www.prozoretz.bg/3110.doc>

произход, които вярвам, че Бог допусна, за да ме изгради и подготви за работа с демонично обременени хора.

След отричането ми от сатана и съзнателния акт на пълното ми посвещение на Христос през есента на 2001 г., когато и приех чрез вяра своята свобода, категорично преминах в настъпление и активно се посветих на детайлно изследване на способностите за въздействие на демоничния свят върху човека. По това време имах възможност и да участвам в работа с тежко демонизирани, при което виждах проявите на сатана и най-вече действията на Христос, на Когото демоните се покоряваха. За разлика от много християни, въобще не се учудвах от невероятните способности на демоните за въздействие върху жертвите си (включително и спрямо вярващи), защото сам бях измъкнат от едно такова робство. Никога от своето спасение насам не съм имал и най-малко съмнение, че сатана може сериозно да измами и придобие сериозен контрол и над новородени християни, но все пак не предполагах какво бе подготвил лично за мен.

Към края на 2002 година се случиха две много важни събития в живота ми, които определиха хода на служението ми. Интересното е, че те станаха почти по едно и също време.

Първото от тях бе възможността ми да извършвам душегрижителска работа с християнин от традиционна църква, който имаше сериозни демонични проблеми. В процеса на душегрижителството се изяви, че един от основните фактори да бъде поробен е полагането на ръце на едно „изцелително събрание” от някои известни съвременни евангелски „изцелители” и се наложи да се отрича и от измамливите духове, които бе придобил при този акт. Отричането от тях бе особено трудно – ако за другите окултни проблеми сатана не се противеше чак толкова, то за това демоните стигнаха дотам, дори да изключат личността на момчето, за да не позволят да им заповяда да го оставят на мира. По време на отричането, на което бяхме само двамата, аз също се намирах в страшно душевно и физическо напрежение, при което обаче в духа си изпитвах изключителен мир и увереност. Акцентирам върху особено подозрителния факт, че демонизираното състояние на това вярващо момче бе пряк резултат от полагането на ръце от хора, който изповядват така нареченото кръщение със „светия дух” и са сред известните проповедници на това учение.

Резултатът от това отричане бе двояк. От една страна братът придоби много осезаема свобода и животът му коренно се преобрази във всяко отношение. Върху мен обаче, това демонично натоварване се отрази негативно – въпреки че на теоретично и в известна степен на практическо ниво имах добра представа как да се работи с обременени хора, тази духовна интервенция ме разклати доста сериозно за известно време.

Успоредно с този случай, Господ благоволи да ме употреби за спасението на Боби - наркотично зависимо момче, което през ноември 2002 г. Бог доведе в църквата ни. Той му

помогна да ми се довери и след няколко срещи помежду ни, Боби прие Иисус за Господ в живота си, след което Бог бързо го освободи от страшната му зависимост към дрогата. Не толкова лесно обаче бе освобождението му от окултните връзки, с които го държеше дявола. Тъй като Бог ме призова да се заема по-сериозно с неговото изграждане, бях силно мотивиран и ангажиран с неговите проблеми по пътя на освобождаването и израстването му...

Може би тук е моментът да вмъкна една скоба, като се върна малко назад и споделя как започна посвещението ми в борбата срещу лъжеучението за кръщение със „светия дух“ като второ преживяване след новородението.² Месеци след като бях спасен (през пролетта на 2001 г.), можах да споделя за демоничните си проблеми на пастир Иван Вълков и той ме покани на един негов семинар във ВЕБИ, където темата бе именно за душегрижителството и окултизма. Това време ми беше изключително полезно за личното ми освобождение и изграждане, но тогава ми направи впечатление какъв силен акцент поставяше той върху истинското и измамливото духовно кръщение, теми, по които не знаех нищо дотогава. Тъй като ме интересуваха съвсем други въпроси, тогава даже се подразних малко за това голямо акцентирание върху истината и измамата в този им контекст, но чак след време разбрах, колко основополагащ въпрос е това, що се отнася до правилното духовно израстване.

След като станах член и служител в църквата с ръководител пастир Вълков, с течение на времето чрез много преживявания, бях мотивиран сериозно да изследвам тези въпроси. За това бях провокиран и от факта, че в църквата ни дойдоха три момичета, които идваха от църкви с убеждения, че е нужна втора опитност след новородението, наречена кръщение със „светия дух“ и съпроводена от особени белези. Състоянието на тези сестри беше наистина плачевно и това ме накара по-сериозно да се задълбоча в този проблем. Допълнително ме мотивира и даде яснота по въпроса и документалната книга „Игра с огъня“³, описваща развитието на това учение, зародило се преди около сто години и разделило се на три основни направления, съществуващи и до днес. Освен нея, прочетох и книги и свидетелства за „велики“ преживявания на самите привърженици на това учение (включително и на един от пионерите на това движение в България), повечето от които откровено небиблейски. Бях изключително учуден как може един вярващ да е толкова заслепен и да не забелязва явни демонични прояви, приписвайки ги на Бога.

² Всяко споменаване отук нататък на опитността за кръщение със Светия Дух е употребено в негативния му аспект, т. е. неправилното му тълкуване и прилагане. Поради твърдото ми убеждение, че при такъв един акт няма реално действие на Истинския Свети Дух, навсякъде съм употребил словосъчетанието „свети дух“, с което подчертавам проява на Негов фалшификат. С това в никакъв случай не отхвърлям истинското библиейски основано кръщение в Светия Дух, което съвпада с искреното покаяние и новородение на христианина, което съм преживял и аз.

³ Ако някой проявява интерес към реалните исторически факти относно произхода и развитието на въпросното учение, може да намери „Игра с огъня“ в книжарница „Верен“ (в безистена до площад „Славейков“).

Все по-честите ми срещи с жертви на това учение (някои от които душегрижителски, при които разбрах някои страшни подробности), както и беседите и коментарите на пастира ни относно тази проблематика, ми доизясни в голяма степен цялостната картина по този въпрос. Веднъж посетих едно от тези събрания. На фона на общата еуфория и екстаз, в които бяха изпаднали почти всички от загритите с едночасово хард рок поклонение хора там, Бог съкруши сърцето ми да мога да плача за ужасната реалност, колко много сме се отдалечили от Христовата идея за чиста и свята Църква.

Удивително е също колко често се срещам случайно с братя и сестри от събрания с такива убеждения, опитвайки се, доколкото мога задълбочено, да анализирам тяхното духовно състояние. Наистина имах голям копнеж и желание да помагам на такива хора с известните си познания в областта на демоничния свят, и смятам, че това съзнание ми бе вложено от Бога...

Затваряйки тази скоба се връщам към случая с Боби, който бе спасен и освободен от наркотиците. Наскоро той описа някои от преживяванията си след като бе спасен⁴. Имах възможността да бъда пряк участник в тези събития, когато още силно неукрепналата му вяра бе силно разклатена от факта, че за около месец и половина повярва на това учение. Известно време след новородението му вървеше много добре, но въпреки моите предупреждения докато не укрепне достатъчно да се въздържа да ходи в други църкви, където го бяха канили, той не ме послуша. Още на другия ден след първото му посещение в „Ново поколение“ той дойде и ми сподели за последствията – в противовес на големия мир, който бе придобил при покаянието си и в който пребъдваше до този момент, след като бе ходил в това събрание кошмарите му се бяха върнали, нападаха го натрапчиви и богохулни мисли и съмнения, както и други характерни за въздействията на нечисти духове симптоми. Бях доста учуден и възмутен обаче от наглостта на тези измамливи духове, за които добре знаех, че се прехвърлят върху други главно чрез полагаане на ръце. В случая обаче бях свидетел на поробване с измамлив дух само чрез хващането за ръце и обща молитва, в който ритуал бе участвал Боби. Обхвана ме голяма ревност и омраза към дявола и търпеливо обясних на Боби принципите на измамливото кръщение и факта, че неговото състояние е типично за такова изживяване. Всичко това подкрепих с немалкото библейски пасаж, които говорят за това. Понеже вече и за него бе очевидно в какво се е забъркал, той се съгласи да се отрече от демоните и отново да придобие свободата си.

По непредпазливост и поради недостатъчното осъзнаване доколко е сериозна атаката, на която бяхме подложени, при отричането не взех необходимите защитни мерки (молитва към Иисус да поръси двама ни със Своята кръв за защита) и резултатът бе, че и аз попаднах под контрола на злите духове, които братът си бе прихванал от това събрание. Само ако можех

⁴ Вж. <http://www.prozoretz.bg/549.doc>

тогава да си дам сметка каква огромна мощ имат измамливите духове в това последно време, замъглили и завлекли стотици милиони в цял свят, вероятно щях да бъда доста по-предпазлив.

Същата вечер, почти цялата нощ и голяма част от понеделника се намирах буквално в челюстите на сатана – агресията спрямо мен бе толкова осезаема на физическо и душевно ниво (чувство за зловещо присъствие, зверско напрежение, страшна преса върху мозъка ми и др. под.), че ми се налагаше да стоя почти постоянно в молитва и да противостоя в Името на Иисус срещу атаките. След почти двадесет и четири часова борба агресията утихна и си помислих, че съм свободен. Чак след месеци обаче можах да си направя равносметка и да осъзная, че тогава не бях освободен, а че демоните, които бяха придобили частичен контрол върху мен, се бяха покрили за известно време. Тяхната хитрост и лукавство щяха тепърва да се изявяват в моя живот и служение.

Тези два случая бяха предпоставка за състоянието, в което пребъдвах в продължение на няколко месеца. Искам специално да наблегна на факта, че и в двата имах работа с измамливи духове, от които в крайна сметка бях частично поразен.

За съжаление поради неефективното си отричане Боби скоро престана и да идва в църквата, където Бог го бе спасил, и продължи по пътя на бързия духовен „растеж”, който скоро го доведе и до типичните прояви свързани с това учение – говоренето на неразбираем език, „почиване в духа” и други неадекватни деяния. Слава на Бога, след около месец и половина Господ благоволи да го измъкне от това място и да го върне отново в църквата ни, след което премина през процес на отричане от този език и като цяло от измамливите духове, които го отклониха от библейския път на израстване чрез вяра.

Периодът в моя духовен живот, който последва описаните два случая бе особено тежък. Усещах някакъв странен духовен вакуум – като че Бог ме бе изоставил напълно. Предишното благословено общение с Господа постепенно бе преустановено, като вече ми бе нужно сериозно да се насилвам, за да чета Библията и да се моля. Въпреки че, набрал сериозна инерция от немалкото преживявания с Бога до този момент, все още имах желание да Му служа активно, постепенно възможностите за това бяха редуцирани и ми се налагаше някак си изкуствено да създавам духовна атмосфера в себе си – нещо, което естествено не ми се удаваше. Постепенно бях сериозно демотивиран и почти напълно отпуснах ръце. Все по-често идваха самообвиненията в мен, голяма част от които неправилно приемах като изобличения от Светия Дух, за това, че съм станал безплоден. Тогава не успях да разпозная хитрите обвинения на демоните, които постепенно придобиваха все по-сериозно влияние върху мисловния ми живот. Постепенно бях лишен от жизненоважната способност за един вярващ безусловно да вярвам на Бога, независимо от усещанията и предположенията си на душевно ниво. Без въобще да се усетя, измамливите духове придобиваха все по-голяма власт върху моите разум, чувства и воля.

Интересно как стана така, че след този мрачен период, от който исках час по скоро да изляза и поради който приложих максимум от плътските си усилия да се активизирам и да се върна отново на Божията планина, от която, без да разбира от кого и как, бях буквално свлечен, дойде един период на хиперактивност от моя страна.

И преди този период съм имал моменти, в които, желаейки да знам и върша Божията воля, съм се вслушвал в свои вътрешни подбуди и спирачки от рода „имам мир – от Бога е, нямам мир – не е от Бога”, като понякога наистина съм разбирал по този начин Божията воля, но вече бях забелязвал при доста неприятни ситуации, че сатана много умело може да фалшифицира такова водителство. Сега обаче в стремежа си да наваксам пропуснатото през периода на „духовна суша”, попаднах без въобще да се замисля в капана на демоните. По причина на обвиненията на сатана, че съм станал неплоден християнин, когато бях умело обработен и готов за това, новия ми „бог” започна да ме води в едно доста пламенно посвещение на себе си. Може би начина, по който се изразявам в момента е малко стряскащ, но ще опитам да го аргументирам с разказа на събитията, които започнаха в ранната пролет на 2003 година.

Неведнъж дотогава бях твърдял, че сатана има голяма роля в пламенното проповядване и служение на много от измамените функционери на новите учения, ширещи се сред евангелски вярващи (за което имах немалко доказателства и поводи), но явно сега ми предстоеше да се убедя лично в истинността на твърденията си. Докато пътувах една сутрин в автобус № 11 към офиса на фондацията в „Овча купел”, усетих много осезаемо вътрешно подбуждане да се изправа с Библията в ръка и да започна да проповядвам за покаянието на пътниците. В този момент бях доста неподготвен за това. Тъй като поради описаните по-горе изживени разочарования вече имах почти болезнено желание да върша волята Божия и копнеех искрено хората да се спасяват, в този момент приложих максимум усилия да се покоря на вътрешния подтик, който, без да се замисля, приех, че е от Светия Дух. За това имах „доказателства” и от Библията – когато я отворих в автобуса за свое насърчение, всички страници, на които напосоки отворих, съдържаха стихове, които като че ми бяха осветени и които много явно и категорично ме призоваваха да проповядвам. Това бе точно толкова свръхестествено, колкото осезаемо свръхестествена бе и подбудата. В мен имаше неописуема борба, докато мислите, които бяха обзели ума и чувствата ми (усещах подбудата дори и физически) безуспешно се мъчеха да задействат волята ми, обезсилена и блокирана от притесненията и страха да се изправа пред всички тези хора. Борбата се водеше в продължение на няколко спирки, и тъй като се надявах да успея все пак да изпълня изявената ми Божия (както тогава бях уверен) воля, дори продължих две спирки по-нататък от моята. Агонията и болката, че бях предал Христос, когато

слязох от рейса, без да проповядвам, бе неопишуема. Тя се подсилваше и от атакуващите ме мисли, с които си мислех, че ме изобличава Светия Дух.

Привечер след работа тази подбуда се повтори по обратния път в автобуса, и аз пак слязох на няколко спирки по-нататък, без да успея да покоря волята си на нея. Болката отново бе голяма. Вече бях сигурен, че Бог ме води да проповядвам в автобуса и започнах активно да се моля да ми дава сили да го направя. На следващата сутрин същите битки се повториха. Правех какви ли не опити да се мотивирам вътрешно, за да се покоря на все по-силната подбуда (която със сигурност не бе от мен – бе осезаемо свръхестествена), но така и не успях. Колко малко разбирах тогава принципите на благодатта! По тази причина издевателствата на измамливите духове над моята воля продължаваха в продължение на много дни. Всеки път, докато пътувах в автобуса, си вадах Библията (в която неизменно ми бяха отваряни различни призивни стихове, с които „Бог” ме призоваваше да проповядвам) с надеждата, че този път вече ще успея да си отворя устата. Думите ми бяха на устните, умът ми трескаво работеше, но нищо не излизаше от устата ми – буквално цялата ми душа се виеше в една страшна агония. Вече почти се страхувах да се качвам в този автобус, знаейки какво ме чака, но моето желание да не предавам Христос ме мотивираше да продължавам да опитвам. Имаше и два случая, когато съвсем осезаемо чувах тих чужд глас в ума си, който ми казваше нежно „Аз съм с теб синко, не се страхувай!”.

В крайна сметка дойде и „знаменателния” петък вечер, когато след поредните страшни битки и прилагане на силата на собствената си (акцентирам) воля, на пет спирки след тази, на която трябваше да сляза, успях да започна да говоря. Това стана след едно много хитро „насърчение” от Словото, в което като че Иисус ме заплаши относно неизпълнението на волята на господаря, а след това като че ме попита три пъти „Любиш ли Ме!?”. Колко малко познавах тогава истинския глас на Добрия си Пастир и не можах да разпозная Неговия фалшификатор, който ми говореше тогава! По тази причина всичко това прехвърли възможностите на каменната ми воля да устоява на тези подбуди и аз си отворих устата, като започнах да говоря със силен глас на хората в автобуса. Въпреки, че те ми отправиха най-различни забележки и почти не ме слушаха, за мен бе най-важно, че най-после съм извършил Божията воля (както тогава си мислех). На връщане „на бис” отново проповядвах. На другия ден отново се изправих в центъра на автобуса и започнах да говоря, като вече това ми се удаваше малко по-лесно, но все пак с известни вътрешни битки.

Няма да изпадам в много подробности за всички случаи, при които оттогава натам се изправях в автобуса, за да проповядвам и на слизане да раздавам списания и евангелия. Бяха не по-малко от двадесет и бяха придружени с всякакви перипетии и трудности. Повечето пъти проповядването ми беше без благодат, но все пак имаше и моменти на особено осезаемо Божие

присъствие – при тези случаи хората буквално попиваха всяка дума, наистина вдъхновена от Истинския Свети Дух. Сега, като правя анализ на тогавашните си преживявания, мога убедено да кажа, че Бог в Своята милост се включваше тук-таме, за да употреби заблуденото си чадо, но сега зная, че всичко, което се случваше, не бе по Негова заръка и според съвършената Му воля (ако някой е учуден от факта, че Бог може да даде нещо против волята Си на Свое дете, нека си припомни 1 Царе 8:4-10).

Чак след време можах да осъзная каква бе всъщност волята на Бога за този етап от духовния ми живот. Във фондацията по това време подготвихме поредния брой на списание „Прозорец” и преди всичко от мен като негов дизайнер зависеше да излезе той навреме и в най-добър вид. В този брой (4/2003) щяха да се публикуват особено въздействащи статии, една от които бе особено опасна за демоничния свят – това бе моето свидетелство, за което стана дума по-горе. Злите духове правеха всичко възможно този брой да не излезе, като създаваха неописуеми свръхестествени технически проблеми с компютъра и се опитваха да ми пречат да работя по всякакви начини. За това, колко бях заблуден тогава от тези измамливи духове, е показателен и факта, че вместо да седя и работя по списанието, аз нерядко бях подбуждан вътрешно посред работно време да излизам от офиса и да отивам да проповядвам я по рейсове, я на пазара в „Овча Купел”. Имах голямо желание да угодя на „бога”, като също така съзнавах и огромната привилегия, която ми оказва „той” да говори така ясно както в „духа” ми, така и чрез Библията (където и да я отварях, след като получех поредната си подбуда, намирах невероятно точни съвпадения на стиховете с това, което чувах в душата си). По тази причина няхах и съмнение, че основната ми работа може и да почака – в крайно сметка нали „господ” знае защо ми дава тези заповеди.

Повратен момент в този процес бе денят, когато получих невероятно силно водителство да отида и да проповядвам на пазара в „Овча Купел”, след което заряха неотложната си работа и заминах. След като разбра за случая, зародилите се вече сериозни съмнения у пастира на църквата ни (който е и председател на фондацията, в която работя), че нещо не е наред, явно ескалираха и той ми сподели, че се опасява, че не съм воден от Бога в тези си действия. Изключително трудно ми бе да повярвам и приема неговите думи! Положението ми се усложняваше и от факта, че вече получавах признание от немалко вярващи за „великите” си дела, но думите му ми направиха голямо впечатление и оттогава започнах да се моля и да подлагам на съмнение това свое служение.

След този случай сатана отново ме подбуждаше да проповядвам в превозните средства и усещайки, че ме изпуска, опитваше да ме лъже чрез Библията, че „... даровете и призиванието са неотменими”. Вързах му се още веднъж-два пъти, след което, съзнавайки че нещо не е наред,

трябваше дори активно да си наложа да не слушам вече тези подбуди, които от своя страна станаха агресивни и натрапчиви, и някак си успях да не им се поддавам повече.

Успоредно с това си изживяване, вече набрал сериозна инерция в служението си по плът, с Боби започнахме да се молим по един час всеки ден, Бог да ни въведе в работа с окултно обременени, както и срещу окултизма в България. Това стана пак по „откровение”, получено от мен – подобна подбуда на тези, които получавах в автобусите. Освен това и двамата усещахме невероятно „божие” присъствие в началото на това ни служение – молахме се като в екстаз, като думите сами идваха. Сега разбирам (а и тогава Бог по различни начини се опитваше да ми го каже, но аз не послушах), че молитвите ни бяха абсолютно ненавременни – той бе още на няколко месеца във вярата и наскоро излязъл от облака на измамливите духове, аз пък от своя страна скоро бях влязъл в същия този облак. Това ни служение продължаваше ревностно около месец. „Отговорите” на молитвите ни не закъснях – много скоро аз се хванах на тази поредна сатанинска уловка. Все по-често се срещах с тежко окултно обременени хора, като от работата ми с тях като че имаше голяма полза, но чак по-късно разбрах кой ми бе праснал повечето от тях, за да ми губи времето и допълнително да ме омайва. На тези освободителни мои служения се научих да ползвам Името на Иисус по начин, все по-наподобяващ този на „освободителните” събрания на вярващи, находящи се под измамливо влияние – способите, с които доскоро не се съгласявах, поради явната липса на благоговение и страхопочитание към това свято Име, вече бяха станали и мое „оръжие” срещу демоните. За да се хвана по здраво в капана им, духовете правеха вид, че излизат от жертвите си, но сега никак не съм сигурен, че изобщо е имало Божие въздействие върху тях при повечето от моите думи, молитви и заповеди. Все по-често ползвах скъпоценното Име на Христа „на килограм” за щяло и нещяло.

Бързам да отбележа и Божията благодат в служенията, които бяха по волята Му, за да не остане някой с впечатлението, че едва ли не Бог се е бил оттеглил напълно от мен през тези месеци. Главната ми цел е тук да изявя неподозирано големите възможности на сатана да контролира и ръководи вярващи, отклонили се от пътя на вярата, какъвто ни е изявен в Словото, и тръгнали по хлъзгавия път на душевното служение и бързия духовен растеж. Колкото повече се отклонявах в своите разбирания за служение на Бога от библейските, толкова по-голям контрол придобиваха религиозните нечисти духове върху мен и действията ми.

Въпреки душевната ми приповдигнатост и все по-голямото ми самочувствие, че съм постигнал нещо повече от другите ми „по-бездуховни” братя и сестри от църквата (включително и от пастира ми!), малко по-малко реалното ми духовно състояние ставаше все по-плачевно – върнаха се стари борби с плътските ми страсти, за които дори бях забравил, докато наистина пребъдвах в Христос само допреди няколко месеца. Наред с това няха вече онова истинско удовлетворение и дълбок мир, които имах. Стремежът ми да свърша повече и повече

за Бога придоби патологични форми и почнах да действам трескаво и непремерено. Загубих истинската си любов и благост, които имах в Христос допреди да допусна измамливите духове да ме поробват, започнах да ставам раздразнителен и да се засягам лесно, да бъда натрапчив и нахален – все особености, които забелязвах в толкова много вярващи, кръстени с така наречения „свети дух”, говорещи на език, окичени с един куп дарби и почти никаква следа от присъствие на плода на Духа (Гал. 5:22). Всъщност тази спесифична хиперактивност, характерна за така „кръстени” вярващи (сочена от мнозина като основно преимущество на този тип църкви) и на която и аз бях станал жертва през онзи период, отдавна вече не е за мен показател за духовност и за истинска дълбока любов към Христос. Твърдя това поради увереността си, че много от тези изживявания, водителства и подбуди са вдъхновени на много плитко душевно ниво от контролиращите много от тях измамни духове, а не са резултат от дълбоко съзнание за посвещение на Бога или любов към погиващите.

Кулминацията на целия този хитър сатанински заговор срещу мен (а чрез мен и срещу църквата ни) бе един вторник вечер, когато ми бе поверено да водя молитвеното събрание в църквата ни. Пастир Вълков бе извън страната и аз бях този, който даваше насоката на служението и молитвите. Някак си, без да го подготвям предварително, отнякъде ми дойде темата за ангелите. Словото бе толкова вдъхновено и силно, че много от вярващите след служението твърдяха, че е имало изключително Божие присъствие и в проповедите и в молитвите, въобще във всичко. Докато говорех, в залата наистина цареше много приповдигнато, почти еуфорично настроение - бяхме страстно мотивирани да се молим, както срещу дявола, така и за всички представени нужди. Всеобщо бе мнението, че е много различно от друг път и че било просто изключително. Самият аз виждах, че става нещо невероятно – повечето от хората се молеха, изпълнени с много голяма сила и дръзновение.

За съжаление, въпреки че ясно го забелязах, бидейки и аз специално приповдигнат, не обърнах сериозно внимание на подозрителния факт, че вярващите, които относително скоро бяха освободени от измамливо кръщение, по време на това служение напълно влязоха в ролята си, играна до освобождението си – вдигнатите ръце, приемащи енергията „от бога”, унесеното изражение на лицето и други характерни особености в друго време биха ми направили впечатление, но тогава бях твърде зает да се удоволствам в собственото си отлично душевно състояние, за да обръщам внимание на това. Дори и вярващи, които никога не са имали измамливи духове, се молеха като в транс, и думите им се редяха с много бърза скорост една след друга, без въобще да ги мислят. Ако сега трябваше да реагирам на ставащото тогава, със сигурност щях категорично да спра цялата тази еуфория, но тогава и аз бях „на гребена на вълната”, и като че не исках да забележа характерната атмосфера, създавана от религиозните бесове в много от модерните църкви.

Когато ръководителят на църквата ни се върна и му казахме за невероятното „Божие” присъствие на служението, той си позволи да ми намекне за някои елементи в него, които са били най-малкото подозрителни, а други дори опасни. Докато той говореше, буквално „ми омекнаха коленете” и ми стана пределно ясно какво се бе случило, а през следващите дни и цялостната картина почна да се нарежда като пъзел. Вече много добре разбирах, че съм бил използван снише, за да се въведат измамливи духове в събранието ни. Слава на Бога, такова служение в църквата ни не се повтори, а по-късно най-големите активисти в него се покаяхме пред Господ за глупостта си да се поддадем на въздействието на дявола.

В резултат на това разтърсващо за мен прозрение, в молитва пред Бога взех решение да преустановя с покоряването си на каквито и да било подозрителни подбуди и водителства. По това време вече бях осъзнал и неправилния начин, по който ползвах Името на Иисус, а също така вече прозирах и много други свои действия, вдъхновени от демоните. Тъй като имах плътна пелена на ума си, те ме подбуждаха да се моля на най-невероятни места, внушаваха ми да заставам на колене при почти всяка молитва, да говоря за Христос в най-неподходящи моменти и др. под. – на почти всичко това с невероятни усилия на волята си се покорявах безропотно, като си мислех, че угаждам на Бога. Много от молитвите ми бяха толкова свръхестествено вдъхновени, че имах чувството, че съм на „небето” – сега имам пълната увереност и дързост обаче да оповестя на всеослушание, че бидейки духовно бебе, което не различава духа от душата си, бях вдъхновяван на душевно ниво от нечистите сили да се моля почти в екстатично състояние. Понастоящем мога да сравня тогавашните си молитви с истински вдъхновените от Светия Дух – разликата е голяма. Също така, без да се усетя, бях започнал да ставам сериозен активист в църквата ни, като с неадекватния си начин на мислене и поведение бях потенциален инструмент в ръцете на дявола за разцепление в църквата ни. Ако не се бях спрял, мисля, че при такова „божие водителство” това със сигурност щеше да стане. Като анализ на този факт не мога да не отбележа историческата реалност за тези стотина години, откакто се разпространява въпросното лъжеучение, през които една от основните особености на така наречения «свети дух» е масово да разцепва църкви и хитро и подмолно да сее вражди и разделения сред вярващите (1 Кор. 3:3; 2 Кор. 12:20). Въпреки че и дотогава добре познавах този «коринтски синдром», можах лично да се убедя в методите на същите тези духове и в тази насока.

Ако тогава някой се бе осмелил дори само да ми намекне, че съвсем не съм воден от Бога в горепосочените си действия, в никакъв случай нямаше да го приема. Дори само мислите ми, когато дръзвах да се усъмня в тези подбуди и действия, се сблъскваха с моментална реакция в ума ми, че ще си загубя благословието, ще обидя Бога и пр. Помежду другото, същото понастоящем наблюдавам и когато поставям под сериозно съмнение преживяванията и дарбите

на многото вярващи, с които говоря за измамливото кръщение – видимата реакция в ума им е неизменно една и съща - „Как смееш да поставяш под съмнение дарбите ми. Ще похулиш Светия Дух!“

От друга страна вече бях стигнал толкова далеч в измамата, че Божията благодат в голяма степен се бе оттеглила от мен. Сега смятам, че това стана поне по две причини – първо, защото бях огорчил и утеснил сериозно Божият Дух чрез послушанието си на тези духове, чиято воля сляпо вършех, като с това прелюбодействах спрямо своя Спасител (1 Тим. 4:1). Втората причина да се оттегли Божието благоволение вероятно бе Неговата милост – с цел, когато вече не мога вече да се боря с излезлите от контрол грехове, сериозно да се замисля и да се върна отново при Отца си.

Най-после, с Божия помощ и след сериозна вътрешна борба, взех твърдо решение и в Името на Иисус, самостоятелно и гласно в декларация спрямо дявола, с дълбока омраза и отвращение се отрекох от всичките открити ми неугодни на Бога действия през тези месеци. След този акт за период от две седмици настъпи истински ад в живота ми – по-голям дори и от този, в който се намирах като окултно обременен в света. Когато бяха разобличени, измамливите духове, под чиито контрол се намирах от февруари до септември 2003-та година свалиха „божествената“ си маска и показаха истинското си лице. Сатана ме хвърли в много тежка депресия. Не мога да опиша колко болезнено бе състоянието на ума ми, атакуван от злите сили с натрапчиви мисли, че Бог ме е оставил, няма надежда за мен и пр. – като че мозъчните вълни в главата ми се бяха усукали и опънали до скъсване. На ниво чувства положението бе дори и по-страшно – идваше ми да вия от отчаяние и безнадеждност. Волята ми бе почти изключена - ходех с пуснати ръце и без малко щях да се предам напълно. Почти единствените ми положителни изживявания през този период бе милостивата намеса на моя Господ, Който почти всяка вечер ме насърчаваше чрез една близка сестра, че не ме е оставил и че този тежък период ще премине.

През това време ми бе внушавано, че това е наказание от Бога за сериозното ми отстъпление, но сега съм сигурен, че бе тежка атака от станалите агресивни спрямо мен демони, които ме изпускаха от контрола си. Това се потвърждава и от факта, че подобни изживявания са имали и всички мои познати, излезли от това лъжекръщение, които около и след отричането си от измамливите духове също са били силно атакувани.

Бог в Своята милост бе Този, Който ми вдъхна сили и увереност да отхвърля ярема, който измамливите духове се стремяха да ми сложат, за да ме водят, където желаят. Някак си естествено този страшен период отмина и започнах общо взето начисто и наново живота си с Бога. Казвам „общо взето“, защото (въпреки че го знаех и преди това) от измамливи духове и окултни сили пълното избавление не става толкова лесно и бързо. Ако не бях уверен, че тези

вътрешни подбуди и водителство не са от Бога, вероятно щях да се поддам на периодичните опити на сатана и след отричането ми пак да ме впримчи и отново да падна в плен. Рехабилитационния ми период бе няколко съвсем нелеки месеца, преди да мога да кажа, че съм стъпил отново уверено върху канарата Христос.

Сега зная и другата причина, поради която бях впримчен в тези сатанински окови – в тази връзка Павел казва, че „някои ще отстъпят от вярата и ще слушат...”. Сатана желаше да ме отклони от истинския път за духовен растеж чрез вяра, така ясно изявен в Библията, и да го замени с бързото и особено нестабилно „израстване” чрез специални преживявания и „особена духовност”, толкова характерно в средите на последователите на кръщението със „светия дух”, като опитност, различна от новородението.

След освобождението и препосвещението си на Христос, започнах да се моля и стрема към истинското духовно израстване, което бях пренебрегнал в заслепението си. Изминаха вече три години от тези събития и с дълбока признателност към Господа свидетелствам за това, че мога във все по-голяма степен да вкусвам от нелекия, но единствено стабилен път на духовно израстване чрез съразпятието на толкова лесно подлъгващото се мое старо естество, както и чрез единението и отъждествяването ми с Христос. Вече съзнавам, че съм съвършено неспособен да угодя на Бога със своите плътски сили и се стрема към все по-голямо упование на Светия Дух в служението си (Римл. 8:4-9). Успоредно с това мога да се уча да вода един живот на вяра, а не на виждане и усещания, който е коренно различен от описания по-горе период в живота ми. Смея да твърдя, че плодовете от този ми начин на живот са несравнимо по-трайни и истински от тези при трескавото ми служение по плът. Нека да дам последен пример относно резултатите от онова ми плътско служение – от раздадените от мен на над четиристотин човека евангелия с адреса на църквата ни в автобусите по онова време, нито един от получените ги и до днес не е откликнал на поканата...

Дълбокият вътрешен мир, който сега преобладава в сърцето ми с нищо не може да се сравни с почти непрестанното напрежение, което ме съпътстваше тогава. Днес лично се уверявам, че именно Христовият мир в духа и в излъчването на християнина привлича и невярващи и вярващи да се приближават към Бога. Вече не е нужно да се натрапвам на никого (както бе преди), за да бъде слушан – в повечето случаи благовестването става естествено и непринудено. Успоредно с това, Господ не ме е лишил от Своята благодат в много посоки – ежедневно виждам Неговата проява в живота си, нерядко изразена и напълно свръхестествено. Чрез силата на все по-дълбокото ми осъзнаване кой съм в Христос, виждам как демоните наистина вече се покоряват на употребяването от мен с вяра Име на Христос, когато се налага да им заповядвам. За съжаление точно тези опасни оръжия на християнина бяха отнети и

заменени с множеството фалшификати, предречени много ясно в Библията, които наблюдаваме в толкова слабата съвременна църква.

Също така смея да твърдя, че колкото повече свидетелствам срещу лъжеучението за кръщение със „светия дух“ като втора опитност с така наречения му белег говорене на език, толкова по-голяма благодат получавам от Бога във всеки аспект на живота ми. Смятам, че имам правото и отговорността да го правя и нямам никакво намерение да престана, защото мисля, че мотивите са ми прави пред Бога – обичам своите братя и сестри, оплетени, както бях и аз, в тази сатанинска паяжина, като копнея много от тях да дойдат на себе си час по-скоро. Слава на Бога, за тези три години имам възможността да се утвърждавам и в доктринално-теоретично и на практическо ниво за борбата с този духовен вирус. Неведнъж виждам Божието действие в процеса на нелесното освобождаване на християни от измамливи духове. Нямам **абсолютно** никакво съмнение в нечистия произход на горепосоченото лъжеучение и напълно съзнавам, че отговарям пред Бога за това свое твърдение!

С особена болка си задавам и един сериозен въпрос. Ако оставим настрана тези, които се удоволстват в наистина приятните душевни изживявания, които човек получава, когато се намира под облака на измамливите духове (хора, които ще излязат от примката на дявола само когато го намразят истински и престанат да приемат както лошото, така и „доброто“ от него), моята скръб е насочена главно към друга група вярващи. Колко ли са онези ревностни християни, поразени от измамливите духове, които в момента са или отново в света, или станат в брак, сключен по лъжепророчество, или пък, измамени по множество други начини, тайно (а някои и открито) роптаят срещу Бога, на Когото са си мислели в замъгленото си състояние, че служат ревностно?! Примерите в тази насока са толкова, толкова много...

Ситуацията много ми напомня на шоу-звезди, издигнати светкавично на върха на славата и след това сринати в забвение, завършвайки плачевно. Каква огромна разлика всъщност има между библейския път за бавен, но стабилен духовен растеж и преобладаващото днес бързо християнство, основано на разни странни и съмнителни преживявания, вместо на Словото на Бога, пълно с множество чудесни обещания за живеещите чрез вяра в истинския Христос!

„И така, възлюбени, като имаме тия обещания, нека очистим себе си от всяка плътска и духовна нечистота, като се усъвършенствуваме в светост със страх от Бога.” (2 Кор. 7:1).